

CELEBREM LA VIDA

Lema 2025/2026
MOTIVACIÓ

INTRODUCCIÓ AL LEMA “CELEBREM LA VIDA”

D'entrada, no sembla necessari explicar el significat del lema “Celebrem la vida”. De fet, una de les raons per les quals el vam triar és, precisament, perquè les celebracions són una cosa tan natural en l'espècie humana que no cal explicar-les. Fins i tot els infants més petits saben què és una festa. Celebrar és quelcom que ens constitueix antropològicament.

Hi ha, però, alguns aspectes que volem destacar especialment. Perquè el que volem celebrar és la Vida. I perquè hi ha moltes maneres de celebrar, i ho volem fer amb els valors i l'estil de Marcel·lí Champagnat, que es va fixar en com ho feien Jesús i Maria. Per això ens centrem en els aspectes següents:

- La idea de celebrar està estretament vinculada amb la idea de comunitat o de família. Sempre celebrem amb algú. Convidem, o ens conviden, a una festa d'aniversari, a un casament o a una graduació acadèmica, per exemple. Omplim els carrers dels pobles el dia de Carnestoltes o ens reunim al menjador de casa per al sopar de Nadal. L'esperit de família és, precisament, un dels valors maristes que volem realçar aquest curs, i així reforçar el sentit de comunitat i germanor, fonamental en les nostres obres educatives. La imatge de la taula de La Valla o de la casa de l'Hermitage, de la qual estem celebrant el 200è aniversari, ens poden servir d'inspiració. Els lemes dels dos darrers cursos (“Ets a casa” i “Compta amb mi”) van ser un preàmbul preciós per desenvolupar la fraternitat. I el lema d'enguany ens torna a convidar, com a maristes, a posar atenció en l'esperit de família que es viu a les comunitats i a les obres educatives. Celebrem la vida per reconèixer i valorar cada moment, per enfortir llaços comunitaris i per fomentar el benestar integral de tots els seus membres.
 - El lema “Celebrem la vida” convida tota la comunitat educativa a centrar-se en els aspectes positius i alegres de la vida. En un món on les notícies negatives i els reptes poden ser aclaparadors, aquest lema promou una actitud optimista i esperançada, en què l'alegria ha de ser un testimoni que una altra vida i un altre món són possibles (Fl 4,4-5). Després dels reptes globals recents, incloent-hi la pandèmia de Covid-19 o les múltiples guerres que hi ha arreu del món, l'esperança en el Déu de la vida és una virtut fonamental que hem d'oferir una vegada més. Celebrar la vida implica reconèixer les dificultats superades i les lliçons apreses, alhora que promovem la resiliència com una habilitat crucial per a estudiants i educadors. Aquest lema ens pot ajudar a veure cada dia com una oportunitat per créixer i aprendre, malgrat totes les adversitats.
 - Qualsevol celebració acostuma a anar precedida de la seva invitació. Quan preparem un casament o un aniversari, les primeres preguntes que ens sorgeixen són: “Amb qui ho volem celebrar?”, “a qui hi convidarem?”. A les obres educatives maristes ha de prevaler el criteri de Jesús. El papa Francesc ho explicava bé en la Jornada Mundial de la Joventut (JM) de Lisboa: “A l'Església ningú no hi sobra: hi ha espai per a tothom tal com som, tots. I això Jesús ho diu clarament quan mana als apòstols que convidin al banquet d'aquell senyor que l'havia preparat. Diu: “Aneu i porteu-los a tots: joves i vells, sans i malalts, justos i pecadors, a tots. A l'Església hi ha lloc per a tots, tots, tots”.
- Per tant, celebrar la vida també implica celebrar la diversitat i les diferents experiències i perspectives que cada persona aporta a la nostra societat. Aquest lema pot fomentar una cultura de la trobada, la inclusió i el respecte, en què cada membre de la comunitat educativa se senti valorat i apreciat per la seva singularitat.
- Encara més: Jesús feia servir la imatge del banquet per parlar del Regne de Déu. En la paràbola diu que, quan els primers convidats refusen l'oferta, el rei diu al seu criat: “Surt de

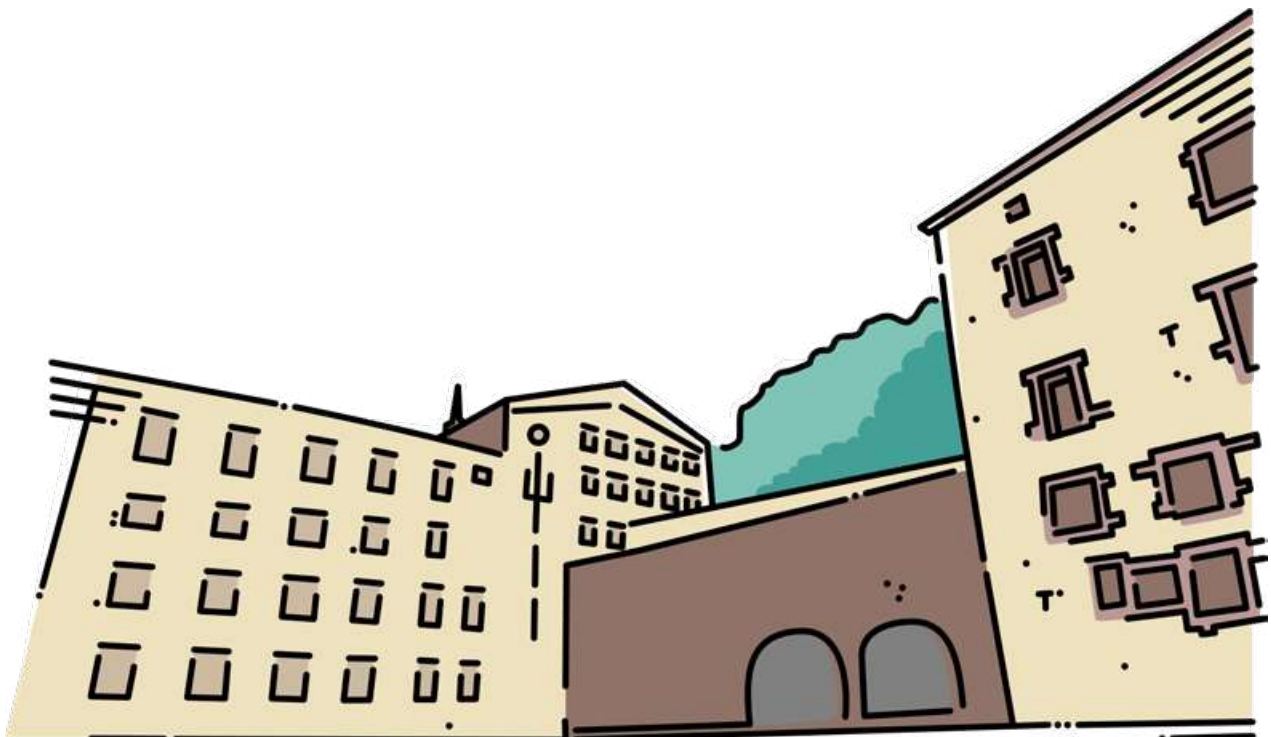
pressa als carrers i carrerons de la ciutat i porta aquí els pobres, els invàlids, els cecs i els coixos" (Lc 14,21). És a dir, a tothom. Especialment, però, posant atenció en les persones més necessitades, en aquella gent que se sent exclosa, en la que necessita espais per celebrar la vida perquè, molt sovint, no pot o no li troba sentit. Marcel·lí va començar la seva missió per a tothom, però aquesta missió va néixer de l'experiència amb el jove Montagne. No ens oblidem, per tant, de tots aquells que queden marginats, i tampoc dels que pateixen: posem-los al centre de la nostra celebració. Que aquest lema no sigui una excusa per evadir-nos, sinó un motiu més de compromís amb la vida i, en conseqüència, amb la pau, la solidaritat i la justícia.

- El lema "Celebrem la vida" també serveix per qüestionar quina és aquesta vida que cal celebrar. En la nostra societat es promouen models de vida marcats per l'individualisme, l'hedonisme i el consumisme. Ens ho adverteix Francesc a l'*Evangelii gaudium*:

"El gran risc del món actual, amb la seva múltiple i aclaparadora oferta de consum, és una tristesa individualista que brolla del cor còmode i avar, de la recerca malaltissa de plaers superficials i de la consciència aïllada. Quan la vida interior es tanca en els propis interessos ja no hi ha espai per als altres, ja no hi entren els pobres, ja no s'hi sent la veu de Déu, ja no es gaudeix de la dolça alegria del seu amor, ja no hi batega l'entusiasme per fer el bé".

Si escrivim *Vida* amb majúscules és perquè volem proposar una vida autèntica, de veritat, en camí. Una vida que no està prefabricada ni encasellada. Una vida oberta perquè cadascú descobreixi els seus dons i desenvolupi la seva vocació. Una vida que se'ns ha regalat i que és vida en abundància (Jn 10,10). Una vida que mereix ser celebrada malgrat tots els errors que puguem cometre.

En conclusió: celebrar la vida és molt més que un simple lema. És un compromís amb la comunitat, una invitació a l'esperança, una crida a la inclusió i una recerca constant d'una vida autèntica i plena. Celebrant la vida subratllem els valors maristes i construïm junts un futur més just, solidari i ple d'esperança. Convidem tota la comunitat a unir-se a aquesta celebració, a viure-la intensament i a encomanar aquest esperit a tots els qui ens envolten.

A L'EVANGELI: Jesús celebra la vida, i la seva vida és motiu de celebració

A Jesús li encantaria, el lema «Celebrem la vida». Com a bon jueu, participava en les celebracions religioses del seu poble. Al Nou Testament prenem nota de la seva participació en la festa dels Tabernacles, o *Sukkot* (Jn 7,2); en la festa de les Llums, o *Hanukkà* (Jn 10,22); en la celebració de Pentecosta, o *Xavuot* (Ac 2,1), i, per descomptat, en la Pasqua jueva, o *Péssah* (Lc 2,41).

I, com a bon jueu, també pregava recitant els salms. Quantes vegades devien pronunciar els seus llavis aquests versos preciosos del salmista!

Salm 63

*Amb els llavis et lloaré;
tota la meva vida et beneiré
i cap a tu alçaré les mans en pregària.
Quedaré molt satisfet,
com el qui gaudeix d'un banquet deliciós,
i els meus llavis et lloaran amb alegria.*

Jesús no va viure la seva religiositat de manera ascètica, apartant-se del món. La seva manera de viure en Déu era fer-ho des d'allò més humà i en comunitat. Era crític i exigent, però també li agradava compartir l'alegria amb els seus. De fet, a l'Evangeli de Joan la primera actuació de la vida pública de Jesús és a les noces de Canà, i consisteix a convertir l'aigua en vi perquè la festa no sigui un fracàs.

Les noces de Canà (Jn 2,1-11)

Al tercer dia hi va haver unes noces a Canà, un poble de Galilea. La mare de Jesús hi era, i Jesús i els seus deixebles també havien estat convidats a les noces. Llavors es va acabar el vi, i la mare de Jesús li va dir:

—Ja no tenen vi.

Jesús li va contestar:

—Dona, per què m'ho dius a mi? La meva hora encara no ha arribat.

Va dir als qui servien:

—Feu el que ell us digui.

Allà hi havia sis gerres de pedra, per a l'aigua que fan servir els jueus en les seves cerimònies de purificació. A cada gerra hi cabien entre cinquanta i setanta litres. Jesús va dir als servents:

—Ompliu d'aigua aquestes tines.

Les van omplir fins dalt, i els va dir:

—Ara traieu-ne una mica i porteu-la a l'encarregat de la festa.

Així ho van fer, i l'encarregat de la festa va tastar l'aigua convertida en vi, sense saber d'on havia sortit. Només ho sabien els servents que havien tret l'aigua. Llavors l'encarregat va cridar el nuvi i li va dir:

—Tothom serveix primer el millor vi, i, quan els convidats ja han begut prou, serveix el vi corrent. Però tu has guardat el millor fins ara.

Aquest va ser el primer senyal miraculós que va fer Jesús a Canà de Galilea. Amb ell va mostrar la seva glòria, i els seus deixebles van creure en ell.

En molts passatges de l'Evangeli veiem Jesús al voltant d'una taula menjant i celebrant. A més a més, sabem que, trencant tots els sistemes d'exclusió de la religiositat de la seva època, a Jesús li agradava menjar amb tota mena de companyia, i que els seus enemics el titllaven de golafre i bevedor.

Mt 11, 16-19

"Amb què compararé la gent d'aquest temps? És comparable als nens que seuen a jugar a les places i criden als companys: 'Vam tocar la flauta, i no vau ballar; vam cantar cançons tristes, i no vau plorar.' Perquè va venir Joan, que ni menja ni beu, i diuen que té un dimoni. Després ha vingut el Fill de l'home, que menja i beu, i diuen que és golafre i bevedor, amic de gent de mala fama i dels que cobren impostos per a Roma. Però la saviesa de Déu es demostra pels seus resultats."

En la tradició jueva, la imatge del banquet s'utilitzava per referir-se a la vida plena en Déu. Als hebreus esclavitzats a Egipte ja se'ls va prometre la llibertat en "una terra on la llet i la mel corren com l'aigua" (Ex 3,17). La participació de Jesús en els àpats i celebracions era un signe visible d'aquesta promesa, i sovint feia servir la imatge del banquet en les seves paràboles. Ara bé, li donava un matís especial: aquest festí estava especialment destinat a aquells a qui normalment deixem al marge.

Paràbola del banquet (Lc 14,15-24)

En sentir això, un dels qui seien a taula va dir a Jesús:

—Feliç aquell qui participi en el banquet del Regne de Déu!

Jesús li va dir:

—Un home va fer un gran sopar i hi va convidar molta gent. A l'hora de l'àpat va enviar el seu criat a dir als convidats: "Veniu, que ja està tot a punt". Però ells van començar a excusar-se un rere l'altre. El primer va dir: "Acabo de comprar un camp i he d'anar a veure'l. Et prego que em disculpis". Un altre va dir: "He comprat cinc parells de bous i he de provar-los. Et prego que em disculpis". I un altre va dir: "No puc venir, perquè acabo de casar-me". El criat va tornar i li ho va explicar tot al seu amo. Llavors l'amo, indignat, va dir al seu criat: "Surt de seguida als carrers i carrerons de la ciutat, i porta aquí els pobres, els invàlids, els cecs i els coixos". El criat va tornar i va respondre: "Senyor, he fet el que m'has manat i encara queda lloc", i l'amo va replicar: "Ves pels camins i les tanques i obliga altres a entrar perquè s'ompli casa meva. Perquè us dic que cap d'aquells primers convidats tastarà el meu sopar".

Quan diem que el Regne de Déu, la vida en Déu, és per a tothom, hem de recordar que també ho és per a cadascú de nosaltres. Hi estem convidats, encara que sovint sentim que no en som prou mereixedors. El Déu de Jesús no és un Déu rigorista que porta els comptes dels nostres errors, sinó el Déu de la vida i la misericòrdia. Està desitjant que ens n'adonem i tornem a Ell per celebrar-ho.

Paràbola del fill pròdig (Lc 15,11-32)

Jesús va explicar aquesta altra paràbola:

"Un home tenia dos fills. El més jove li va dir: 'Pare, dona'm la part de l'herència que em correspon.' I el pare va repartir els béns entre ells. Pocs dies després, el fill petit va vendre la seva part i se'n va anar lluny, a un altre país, on ho va malgastar tot vivint de manera desenfrenada. Quan ja no li quedava res, sobre aquella terra va arribar una època de fam terrible i ell va començar a passar necessitat. Va anar a demanar feina a una persona que vivia allí, que el va enviar als seus camps a cuidar porcs. I ell desitjava omplir-se l'estómac amb les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Finalment es va posar a pensar: 'Quants treballadors a casa del meu pare tenen menjar de sobres, mentre aquí

jo em moro de gana! Tornaré a casa del pare i li diré: 'Pare, he pecat contra Déu i contra tu, i ja no mereixo anomenar-me el teu fill: tracta'm com a un dels teus treballadors.' Així doncs, es va posar en camí i va tornar a casa del seu pare.

Encara era lluny quan el seu pare el va veure, i, sentint compassió d'ell, va córrer a trobar-lo i el va rebre amb abraçades i petons. El fill li va dir: 'Pare, he pecat contra Déu i contra tu, i ja no mereixo anomenar-me el teu fill'. Però el pare va ordenar als seus criats: 'Traieu de seguida les millors robes i vestiu-lo; poseu-li també un anell al dit i sandàlies als peus. Porteu el vedell gras i mateu-lo. Mengem i fem festa, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a viure; s'havia perdut i l'hem trobat!'. I van començar, doncs, a fer festa.

Mentrestant, el fill gran era al camp. En tornar, i quan ja es trobava a prop de la casa, va sentir la música i el ball. Va cridar un dels criats i li va preguntar què passava, i el criat li va respondre: 'El teu germà ha tornat, i el teu pare ha manat matar el vedell gras, perquè ha vingut sa i estalvi.' Això va irritar tant el germà gran que no volia entrar, de manera que el seu pare va haver de sortir a pregar-li que passés dins. Ell li va respondre: 'Tu saps quants anys t'he servit, sense desobeir-te mai, i mai no m'has donat ni tan sols un cabrit per fer festa amb els amics. En canvi, ara arriba aquest fill teu, que ha malgastat els teus diners amb prostitutes, i mates per a ell el vedell gras'.

El pare li va respondre: 'Fill, tu sempre ets amb mi i tot el que és meu és teu. Però ara hem de fer festa i alegrar-nos, perquè el teu germà, que era mort, ha tornat a viure; s'havia perdut i l'hem trobat'.

Hem rebut la promesa d'una vida en plenitud. Per assolir-la l'hem de triar des de la llibertat i desenvolupar-la en el nostre interior. La Paraula i l'Esperit de Jesús se'ns han donat gratuïtament per aconseguir-ho.

El sembrador (Mt 13, 3-18)

Els va dir: "Un sembrador va sortir a sembrar. I, en sembrar, una part de la llavor va caure al camí, i van arribar els ocells i se la van menjar. Una altra part va caure entre les pedres, on no hi havia gaire terra; aquella llavor va brotar aviat, perquè la terra no era profunda, però el sol, quan va sortir, la va cremar, i com que no tenia arrel es va assecar. Una altra part va caure entre esbarzers, i els esbarzers van créixer i la van ofegar. Però una altra part va caure en terra bona i va donar una bona collita: unes espigues van fer cent grans per llavor, d'altres en van fer seixanta i d'altres trenta. Qui tingui orelles, que escolti."

Ga 6,8

Qui sembla la llavor dels seus mals desitjos, dels seus mals desitjos en recollirà una collita de mort; qui sembla la llavor de l'Esperit, de l'Esperit en recollirà una collita de vida eterna.

I si no podem pels nostres propis mitjans, el Déu de la vida i de la misericòrdia treballa perquè tots i totes arribem a Ell. No hem vingut al món per patir, sinó per trobar vida en abundància. Que aquest lema ens serveixi per agrair i celebrar el gran regal de la vida.

Vida en abundància (Jn 10,7-11)

Jesús els tornà a dir: "Us asseguro que jo soc la porta per on entren les ovelles. Tots els qui van venir abans de mi eren lladres i saltejadors, però les ovelles no els van fer cas. Jo soc la porta: qui entra per mi se salvarà; entrarà i sortirà, i trobarà pastures.

"El lladre ve només per robar, matar i destruir; però jo he vingut perquè tinguin vida, i la tinguin en abundància. Jo soc el bon pastor. El bon pastor dona la seva vida per les ovelles".

A L'ESGLÉSIA: El papa francisc ens convida a celebrar la vida

Contra la imatge d'una Església trista i seriosa, el papa Francisc planteja que la vida i missió de l'Església és fonamentalment goig, alegria i passió. El seu pontificat es va estrenar amb una primera exhortació apostòlica, de fort accent missioner, titulada precisament *L'alegria de l'Evangeli* (*Evangelii Gaudium*, 2013).

EG 1

L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per Ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix l'alegria.

A la primera secció s'insisteix que l'alegria que neix de la trobada amb Jesús fa néixer en nosaltres el desig de sortir a agrair el do rebut, compartir-lo amb tothom i celebrar-ho en comunitat.

EG 24

La comunitat evangelitzadora joiosa sempre sap "fer festa". Celebra i fa festa amb cada petita victòria, amb cada pas endavant en l'evangelització. L'evangelització joiosa esdevé bellesa en la litúrgia enmig de l'exigència diària d'estendre el bé. L'Església evangelitza i s'evangelitza a si mateixa amb la bellesa de la litúrgia, la qual també és celebració de l'activitat evangelitzadora i font d'un renovat impuls donatiu.

Aquesta idea és un leitmotiv del seu magisteri. Per exemple, el 2016 va escriure una altra exhortació apostòlica que també porta la paraula alegria al títol: *Amoris Laetitia*, o *L'alegria de l'amor*. En aquest text desenvolupa les conclusions del Sínode sobre la Família i ens parla de la família com una comunitat nuclear en què celebrar la vida.

AL 226

És bo trencar la rutina amb la festa, no perdre la capacitat de celebrar en família, d'alegrar-se i de fer festa amb les experiències boniques. Necessiteu sorprendre-us junts pels dons de Déu i alimentar junts l'entusiasme per viure. Quan se sap celebrar, aquesta capacitat renova l'energia de l'amor, l'allibera de la monotonia i omple de color i d'esperança la rutina diària.

AL 110

Nostre Senyor aprecia de manera especial qui s'alegra amb la felicitat dels altres. Si no alimentem la nostra capacitat de gaudir amb el bé dels altres i ens concentrem en les nostres pròpies necessitats, ens condemnem a viure amb poca alegria, ja que, com ha dit Jesús: «Hi ha més felicitat en el fet de donar que en el de rebre» (Ac 20,35). La família ha de ser sempre el lloc on algú que aconsegueix alguna cosa bona a la vida sap que ho celebraran amb ell.

Fins i tot hi ha una tercera exhortació apostòlica de Francisc que parla de l'alegria: *Gaude-te et exultate*, o *Alegreu-vos i exulteu*. Aquest document, publicat el 2018, tracta sobre la santedat a què tots i totes estem cridats. I, de nou, lluny d'una imatge de la santedat com a disciplina ascètica que busca el sofriment com a redempció, Francisc proposa l'alegria i la celebració com a signes d'un vincle autèntic amb Déu.

GE 122

El que s'ha dit fins ara no implica un esperit apocat, trist, amargat, melancòlic, o un baix perfil sense energia. El sant és capaç de viure amb alegria i sentit de l'humor. Sense perdre el realisme, il·lumina els altres amb un esperit positiu i esperançat. Ser cristians és «goig en l'Esperit Sant» (Rm 14,17), perquè «a l'amor de caritat el segueix necessàriament el goig, ja que tot amant gaudeix de la unió amb l'estimat [...] Per això la conseqüència de la

caritat és el goig». Hem rebut la bellesa de la seva Paraula i l'abracem «enmig d'una gran tribulació, amb l'alegria de l'Esperit Sant» (1Te 1,6). Si deixem que el Senyor ens tregui de la nostra closca i ens canviï la vida, llavors podrem fer realitat el que demanava Sant Pau: «Alegreu-vos sempre en el Senyor; us ho repeteixo, alegreu-vos». (Fl 4,4)

Fins aquí hem vist que Francesc entén que l'espiritualitat cristiana està directament relacionada amb l'alegria i la celebració. Sense perdre el rigor necessari, el seu discurs es caracteritza per aquesta dosi de flexibilitat necessària davant la norma, imprescindible perquè el cor continuï sent obert i generós i no es torni un cor de pedra tancat a la vida. És l'espiritualitat de Jesús, que, sent un creient exigent, sempre tenia clar el sentit últim de la voluntat de Déu: "Misericòrdia, vull, i no sacrificis" (Os 6,6). Aquesta és la vida en majúscules, la vida de veritat.

GE 1

El Senyor ho demana tot, i el que ofereix és la veritable vida, la felicitat per a la qual vam ser creats.

Per això cal distingir entre una alegria superficial i l'alegria veritable que ve de Déu. A l'Evangeli Gaudium ja va plantejar un criteri bàsic de discerniment: es tracta d'una alegria que ens abstreu o es tracta d'una alegria que ens obre als altres?

EG 2

El gran risc del món actual, amb la seva múltiple i aclaparadora oferta de consum, és una tristesa individualista que brolla del cor còmode i avar, de la recerca malaltissa de plaers superficials, de la consciència aïllada. Quan la vida interior es tanca en els propis interessos ja no hi ha espai per als altres, ja no hi entren els pobres, ja no s'hi sent la veu de Déu, ja no es gaudeix de la dolça alegria del seu amor, ja no hi bateja l'entusiasme per fer el bé.

Així és. La vida per celebrar és la vida que es comparteix amb els altres. Francesc va dedicar l'encíclica *Fratelli tutti*, de 2020, a la fraternitat i l'amistat social. La vida que val la pena viure i celebrar és aquella que no ens quedem per a nosaltres, sinó que dediquem en cos i ànima als altres.

FT 87

Això explica per què ningú pot experimentar el valor de viure sense rostres concrets a qui estimar. Aquí hi ha un secret de la veritable existència humana, perquè «la vida subsisteix on hi ha vicle, comunió, fraternitat; i és una vida més forta que la mort quan es construeix sobre relacions veritables i llaços de fidelitat».

FT 215

«La vida és l'art de la trobada, malgrat que hi hagi tant de desacord per la vida». Reiteradament he convidat a desenvolupar una cultura de la trobada que vagi més enllà de les dialèctiques que enfronten. És un estil de vida que tendeix a conformar aquest poliedre que té moltes facetes, moltíssimes cares, però en què totes formen una unitat carregada de matisos, ja que «el tot és superior a la part». El poliedre representa una societat en què les diferències conviuen complementant-se, enriquint-se i il·luminant-se recíprocament, encara que això impliqui discussions i prevencions.

I qui són, els altres? Qui és el proïsme a qui he d'atendre? Sabem la resposta de sobres, encara que ens costi portar-la a la pràctica. Una vegada ho van preguntar a Jesús i els va respondre amb la *Paràbola del bon samarità* (Lc 10,25-37). Francesc va insistir, en el discurs de benvinguda de la JMJ 2023, a Lisboa, que l'Església ha de ser casa oberta per a tothom:

"Amics, voldria ser clar amb vosaltres, que sou al·lèrgics a la falsedat i a les paraules buides: a l'Església hi ha espai per a tothom, per a tothom! A l'Església ningú no hi sobra, hi ha espai per a tothom, tal com som, tots. I això Jesús ho diu clarament quan mana als apòstols que convoquin per al banquet, d'aquell senyor que l'havia preparat. Diu: 'Aneu i porteu a tothom; joves i vells, sans i malalts, justos i pecadors; tots, tots. A l'Església hi ha

lloc per a tothom. 'Pare, però jo soc un desgraciat, soc una desgraciada. Hi ha lloc per a mi?'. Hi ha lloc per a tothom. Tots junts, cadascú en la seva llengua, repetiu amb mi: Tots, tots, tots! No se sent, una altra vegada: Tots, tots, tots! I aquesta és l'Església, la Mare de tots! Hi ha lloc per a tothom!''.

Finalment, un apunt sobre l'estil de la celebració. Quan Francesc parla de celebrar la vida no ho fa des del malbaratament i l'espectacle. La vida de veritat es comparteix des de la senzillesa, l'autenticitat i la sobrietat. A l'encíclica *Laudato si*, de 2015, dedicada a la cura de la Casa comuna, Francesc ens recorda que hi ha una alternativa al model de felicitat que ens proposa el consumisme.

LS 223

La sobrietat que es viu amb llibertat i consciència és alliberadora. No és menys vida, no és una baixa intensitat, sinó tot el contrari. En realitat, els que gaudeixen més i viuen millor cada moment són els que deixen de picotejar aquí i allà, buscant sempre el que no tenen, i experimenten el que és valorar cada persona i cada cosa; aprenen a prendre contacte i saben gaudir amb el més simple. Així són capaços de disminuir les necessitats insatisfetes i redueixen el cansament i l'obsessió. Es pot necessitar poc i viure molt, sobretot quan s'és capaç de desenvolupar altres plaers i es troba satisfacció en les trobades fraternals, en el servei, en el desplegament dels carismes, en la música i l'art, en el contacte amb la natura, en la pregària. La felicitat requereix saber limitar algunes necessitats que ens atordeixen, i així quedem disponibles per a les múltiples possibilitats que ofereix la vida.

EN LA TRADICIÓ MARISTA: Celebrar la vida és signe de fraternitat

La vida marista va néixer al voltant de la taula de La Valla. El que es compartia en aquesta taula donava forces per continuar en la missió, tant físicament com espiritualment. Marcellí i els primers germans van descobrir en el goig de la fraternitat un motiu per celebrar la vida. Un goig que era un do i que, per tant, calia portar a totes les diòcesis del món. I així queda reflectit a les Constitucions dels germans.

Constitucions i Estatuts, 36

Vivim la nostra fraternitat inspirats en l'esperit de família del Fundador i dels primers germans, i així fem realitat el seu desig per a nosaltres: "Estimeu-vos els uns als altres com Jesucrist us ha estimat. Que no hi hagi entre vosaltres sinó un sol cor i un mateix esperit". Les nostres comunitats, com la de La Valla, són llars que ajuden cada membre a centrar la seva vida en Jesús i a créixer en amor fratern. D'aquesta manera, la comunitat marista es va transformant en un espai d'amistat, senzillesa, acollida i vida evangèlica, al servei de la missió.

El germà Ernesto, superior general, també ho expressava a la *circular de convocatòria del XXIII Capítol General "Llar per a tothom, riu de vida"*, celebrat a Filipines el setembre de 2025:

«Com a N.D. de l'Hermitage, casa amb finestres obertes, busquem la llum de l'Esperit que toca el nostre cor, afavoreix la nostra conversió i ens anima a viure alegrement el do de la fraternitat per fer de cadascuna de les nostres comunitats i obres maristes una "llar per a tothom": germans, laics, laiques, infants, joves, famílies, visitants... És l'ocasió per imaginar la reconstrucció d'un 'Nou Hermitage' en els nostres dies».

L'alegria i l'esperit de família, característics de l'estil marista, els heretem de les experiències dels primers germans amb Marcellí. A *Pare de germans*, Federico-Andrés Carpintero recull algunes d'aquestes històries. Per exemple, la del germà Silvestre, a qui el pare Champagnat porta a col·libè al pòster d'aquest curs, tota una declaració de vitalitat. El germà Silvestre, entremaliat, juganer, amic de les bromes i de la festa, contrasta amb una societat estricta, seriosa, en què el "bon religiós" ha de mantenir les formes i no mostrar les seves emocions, encara que condueixin a celebrar la vida. El pare Champagnat ho té clar i adverteix als seus germanets que per ser bon religiós cal ser positiu, divertit, tenir bon humor i ser empàtic.

ENTREMALIADURES (pàg. 138-140)

El germà Silvestre era molt entremaliat (el seu nom ja indica alguna cosa). Petit d'estatura, era murri i bo. Marcellí l'estimava. Havia arribat a la comunitat dels germanets de Maria amb 12 anys. Amb un temperament viu i inquiet, no podia estar-se tranquil i sense fer de les seves. Es portava bé en les coses importants, però en les altres...

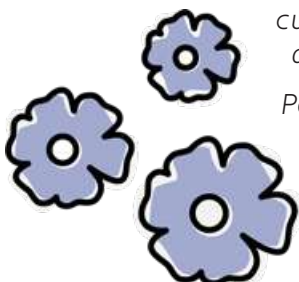
Un dia va agafar una carretó i va estar fent voltes pel pati. Com que això era molt avorrit, va entrar a la cuina, a les classes, i va acabar pujant-lo a la sala d'estudis.

Alguns germans ho van explicar a Marcellí. Com que el coneixia bé, Marcellí els va dir:

—Sento que només l'hagi pujada al primer pis. Si l'hagués pujada a les golfes, li donaria un premi. M'estimo més que s'entretengui així abans que estigui avorrit. A més, no entenc quin mal ha pogut fer amb aquesta entremaliadura. Vosaltres també jugueu de joves. La culpa és vostra per no jugar amb ell i deixar-lo sol. Només parreu d'estudis i de coses serioses. Com s'ha de divertir, el germanet?

Però, tot i que Marcellí el defensava, el germà Silvestre no descansava, no parava de fer entremaliadures.

Una tarda es va amagar a l'escala, esperant que passés algun germà per allà. L'escala tenia 40 graons i era de fusta. Quan va veure aparèixer algú, la va començar a moure d'un costat a l'altre. El po-

bre home que pujava no feia més que esbufegar. El germà Silvestre es va girar per veure qui era la seva víctima, i es va endur un gran ensurt quan va comprovar que es tractava de Marcel·lí.

Una altra de les històries que ens recorden la importància de celebrar la vida és la del germà Estanislau. El pare Champagnat i el germà Estanislau perduts a la neu veuen perillar la seva pròpia vida. A Marcel·lí no se li acut res millor que posar tota la seva confiança en la Bona Mare. Està segur que, si s'adrecen a ella amb devoció filial, podran comptar amb la seva ajuda i protecció. La seva vida està en mans de Déu i amb un final feliç com el d'aquest episodi saben que celebrar la vida és posar-se en les mans del Bon Déu i agrair-li tot allò que ens concedeix.

RECORDEU (pàg. 92-93))

El germà Joan Baptista estava malalt a Bourg-Argental. Marcel·lí va decidir anar a visitar-lo, tot i que era ple hivern. Havia nevat. Després de la visita, Marcel·lí va voler tornar a La Valla. Amb el germà Estanislau, el germà que tenia cura dels joves que arribaven a la comunitat, va decidir travessar el mont Pilat, de 1.434 metres d'altitud.

Feia dues hores que caminaven, pujant per la muntanya, quan es van perdre.

Era impossible trobar el camí.

Una forta ventada els fuetejava els rostres. El germà Estanislau no podia caminar. Marcel·lí el portava del braç i li deia: "Ànims!, la Mare de Déu ens ajudarà".

Al cap d'una estona, el germà Estanislau va perdre el coneixement. Marcel·lí el va deixar al terra amb cura i va pregar a Maria:

—Recordeu, piadosa Verge Maria, que mai no s'ha sentit a dir que cap dels qui han acudit a la vostra protecció i han implorat el vostre auxili hagin estat abandonats...

En acabar de resar, va posar dempeus el germà Estanislau i va intentar caminar. Les seves cames gairebé no l'obeïen. No havia fet ni deu passes quan van veure una llum propera. S'hi van atansar i van trobar una casa.

(Aquella nit, precisament, a l'amo d'aquella finca se li va acudir anar a veure el bestiar passant pel corral, sense utilitzar la porta interior de la casa que comunicava amb l'estable).

Marcel·lí i el germà Estanislau van passar la nit a casa d'aquella família. S'havien salvat.

Potser és al document de l'Institut Aigua de la Roca on s'expressa amb més claredat la importància de tenir cura de l'espiritualitat per facilitar la fraternitat. Parant atenció en la cura de la fraternitat es reforça l'espiritualitat. La comunitat i l'espiritualitat s'alimenten l'una a l'altra per generar vida.

Aigua de la Roca, 118

Compartir i celebrar la nostra fe a partir de la pregària comunitària és un element poderós per construir comunió. Cada vegada que ens reunim per pregar i celebrar l'Eucaristia, la unió amb Jesús ens impulsa a una plena comunió amb nosaltres mateixos, amb els altres, amb la creació i amb Déu. Com més profundament visquem els moments de la nostra vida quotidiana i la manera de relacionar-nos amb els altres i amb el món més significatives seran la nostra pregària i les celebracions litúrgiques.

Això és especialment important si volem celebrar la vida amb maduresa i des de la profunditat. No es tracta de celebrar per celebrar ni de caure en actituds forçadament alegres. Certament, el nostre món és complex i hi ha molt de dolor. Per celebrar la vida de debò no n'hem d'ometre les zones fosques.

Aigua de la Roca, 125

El panorama del món ens sorprèn i ens desconcerta. D'una banda celebrem la bellesa i varietat de la natura amb la seva meravellosa harmonia i ens sentim joiosos davant la

rica diversitat cultural de la humanitat, però també ens trobem amb la violència i la inseguretat, la pobresa i la desesperació, la sida i l'abús infantil, el deteriorament ecològic i la fam, l'analfabetisme i la ignorància.

Ben arrelats en l'espiritualitat marista i cristiana, podrem dur a terme la nostra missió en comunitat, posant atenció en els qui més ho necessiten i sent testimonis de la vida que Déu ens dona en abundància. Sens dubte, un bon motiu perquè celebrem la vida.

Aigua de la Roca, 110

Com a germans i laics maristes mirem de desenvolupar un esperit de comunió que permet a les famílies, a les comunitats religioses i a altres formes de vida en comú esdevenir llars on s'ajuda a créixer els joves, es té cura de la gent gran i s'atén amb especial afecte els més febles, i on abunda l'ungüent del perdó per guarir les ferides i el vi de la festa per celebrar tanta vida compartida.

Aigua de la Roca, 121

Les comunitats multiculturals ens conviden a participar de la riquesa d'altres tradicions i creences, a créixer en el respecte i la tolerància i a celebrar l'abundància de la presència amorosa de Déu. Aporten un testimoni especial contra qualsevol tendència al fonamentalisme, la xenofòbia i l'exclusió.

RECURSOS MENSUALS PER TREBALLAR EL LEMA

SETEMBRE: ELS PREPARATIUS DE LA FESTA

Qualsevol festa requereix uns preparatius que ens permeten celebrar-la d'una manera més especial i significativa. En aquest curs que comença, en què volem celebrar la vida, podem començar preguntant-nos què fa de la nostra vida una vida única, autèntica i plena de sentit.

OCTUBRE: QUALSEVOL EXCUSA ÉS BONA PER CELEBRAR LA VIDA EN MAJÚSCULES

La vida és plena d'oportunitats per celebrar, i no ens cal una raó especial per fer-ho. Estem acostumats a buscar sempre un bon motiu, sense aturar-nos a pensar que la nostra vida en si, i la dels nostres éssers estimats, és el motiu més gran de celebració. Aquest mes convidem a trobar alegria en els petits moments quotidians i a celebrar els èxits, ja siguin grans o petits.

NOVEMBRE: TOTHOM TÉ LLOC EN AQUESTA TAULA

Què seria la vida si tots visquéssim i fóssim iguals? Trobar bellesa en el que és diferent és una mostra de la fraternitat marista. Igual que en una gran família, tots tenim un lloc en aquest món i hem de celebrar la nostra diversitat. Posem atenció en aquells que més ho necessiten, especialment els nens i nenes els drets dels quals encara no són respectats.

DESEMBRE: ESPERAR I CELEBRAR LA NOVA VIDA QUE JA ARRIBA

Els nou mesos d'un embaràs ens ensenyen a esperar. Estem desitjant que arribi la Bona Nova i celebrar-la. Aprendre a esperar ens ajuda a valorar la vida, a no donar-la per descomptada. En aquest Advent ens preparem per a Nadal i mirem endavant amb esperança, esperant nous començaments i oportunitats.

GENER: DONAR VIDA ON MANCA PAU

Donar vida allà on la pau és absent és celebrar la vida des del servei als altres. El nostre compromís d'ajudar els altres i de treballar per a un futur millor és la més gran de les celebracions. En aquest mes de gener, en aquest any que comença, som cridats a ser agents de canvi i a contribuir a un món més just i en pau.

FEBRER: TENIR CURA DE LA VIDA PERQUÈ NO ES PERDI

Cada vegada que ens cuidem a nosaltres mateixos i als que ens envolten estem contribuint a fer que la vida romanguí. Aquest mes proposem un moment per aturar-nos i reflexionar sobre com cuidem la vida de les persones que ens envolten, les que ens comprometen de debò. Perquè la vida és un regal que se'ns ha donat i som responsables de cuidar-la.

MARÇ: LA VIDA SEMPRE OFEREIX UNA NOVA OPORTUNITAT PER CELEBRAR

De vegades podem sentir-nos desmotivats, o ens infravalorem, o ens sentim culpables. La Quaresma és una invitació a tornar-nos a posar drets, a recordar que sempre podem trobar bellesa i alegria i a reconèixer aquelles oportunitats que la vida ens ofereix i tot allò que nosaltres podem oferir a la vida.

ABRIL: VIDA QUE DESBORDA, VIDA QUE ES CONVERTEIX EN CELEBRACIÓ

Arriba la primavera i la vida es desborda. Un passeig pel camp ens permet veure l'exuberància de la natura i experimentar una autèntica celebració. Veritablement la vida és un regal,

un tresor. Aquest mes també celebrarem la Pasqua de Jesús: vida en abundància que compartim en comunitat i promesa de vida per a tothom.

MAIG: CELEBRAR EL DIA A DIA DE LA VIDA

Una carícia, una paraula amable, un somriure de complicitat... aquestes petites coses que passen tan desapercebudes però que fan la nostra vida més feliç i agradable. L'atenció als detalls i la capacitat de trobar bellesa en la senzillesa són valors molt presents en l'espiritualitat marista. Celebrant el que és quotidià estem conreant una actitud de gratitud i de meravella. Tinguem present Maria, mestra en el fet de tenir cura dels detalls i celebrar la quotidianitat.

JUNY: AGRAIR EL QUE HEM VISCUT PER CELEBRAR-HO

Celebrem la vida reconeixent tot el que se'ns ha regalat. Com a maristes, celebrem el que hem rebut de tants educadors i educadores, germans i laics maristes que ho han donat tot i ho continuen donant tot. Que afortunats que ens sentim, per això! Donem gràcies a Déu i ens sentim agraïts pel fet de poder viure una vida plena i autèntica.

I en aquest curs que anem tancant, per què donem gràcies?